

Aasta oli siis 95

Võimul oli Tiit Vähi kolmas valitsus. Peaministri ettepanekul sai Jaak Allikust portfelli minister kultuuri alal, kokkuleppega harutada kiiresti lahti 1992. aastal ülepeakaela ja formaalselt ühendatud kultuuri- ja haridusministeerium ning taasluua iseseisev kultuuri-ministeerium. See oli muidugi paras pähkel, mida katki hammustada, ja oli tore, et just mina Jaagule meelde tulin. Ta pakkus mulle nõuniku kohta. Ettepanek tundus ahvatlev, lõime käed, samas polnud mul õrna aimugi, milline üüratu koorem minu õlgadele langeb.

Lühikest aega (06.11.–31.12.1995) oli mammutministeeriumi kultuuri- ja haridusministrina ametis veel Jaak Aaviksoo, kellelt portfelli minister Jaak Allik võttis esimese hooga üle ringhäälingulubade ja raadiosageduste väljaandmisega seotud asjaajamise ning delegeeris selle minule. Ringhäälingulubade komisjonis puutusin kokku värvikate ärimeestega. Teemasse süvenedes selgus, et käimas oli üks kohtuprotsess, mille algatas lugejale juba tuttav Rein Lang. Meediaärimees oli võtnud nõuks Raadio 2 kinni panna. Muidugi ei meeldinud talle, et riigiraadios, mis oli reaalne konkurent tema era-kanalitele, müüdi reklaami. Kõiketeadev ülbitseja ja tülinorija vaidlustas kohtus ministeeriumi käskkirja, mille alusel oli raadiosagedus Raadio 2-le välja antud.

Minister Aaviksool oli kindel plaan enne oma ametist lahkumist selle teemaga lõpuni minna ja ta kutsus mu enda juurde, et annaksin aru, miks Raadio 2 vastavalt kohtumäärusele pole oma tegevust juba lõpetanud. Oli arusaadav, et minister on Reformierakonna poolt manipuleeritav, toetades selles küsimuses Molekuli.

Mis teha, tuli minna. Pidasime väikest sõjaplaani koos Eesti Raadio peadirektor Peeter Sookruusi ja jurist Jaan Tedderiga ning olime